

articles i reportatges

DEU ANYS ENRERA

Una gran temporada de l'avenç
Partits internacionals: Un grapat d'ecos interessants

UN "ECO" DE "EL DIA GRACIFIC"

"Declarando al futbol deporte nacional, acaba de constituirse un equipo de intelectuales futbolistas. Anunciamos nombres, ya definitivos: Alejandro Plana, José Aragay, Juan Creixells, Francisco Gali, Manuel Humbert, José M. de Segarra... Letras, filosofía, pintura... Toda la lira.

El campo adversario se componía de aprendices de intelectual, extraídos de la "Asociación Catalana d'Estudians". Naturalmente, que en torno de este juego, se tejen extensas filosofías patrióticas y anhelos de restauraciones clásicas...

UNA GRAN TEMPORADA DE L'AVENÇ

Aquest popular club — esdevingué posteriorment U. E. de Sant Andreu — per la seva fusió amb l'Andreuenc — realitzà la temporada 1920-21, una campanya magnífica. Vencedor del campionat del grup B, va guanyar els partits de promoció amb l'Espanya i ingressà, en conseqüència, al grup A. D'acord amb els reglaments que en aquella època re-

PARTITS INTERNACIONALS

L'Europa va jugar dos partits amb l'equip anglès Middlesex Wanderers. El primer, el van guanyar els anglesos, per tres gols a cap; el segon els de l'Europa, per dos a cap. L'equip gracienc, en aquella època, l'integraven Bordoy, Serra, Vidal, Xavier, Pelau, Artius, Pellicer, Alegre, Olivella, Nogués i Alcàzar.

L'Internacional — que posteriorment esdevingué U. S. de Sans — va jugar dos partits a Orense. Va empatar a un gol el primer, i guanyà el segon per 2 a 1.

UNS "ECOS" DIVERSOS

"Ante la proximidad de la Junta general del F. C. Barcelona, hay algunos directivos que no pueden conciliar el sueño. La pesadilla es terrible...

Nos consta que los socios irán dispuestos a barrer obstáculos y... aquí será Troya!"

Un altre:

"Los europeos han logrado tener el mejor campo de Barcelona; han logrado tener un equipo de respeto; han llegado a contar por miles los socios, etc., etc."

L'equip de l'Avenc de l'Esport quedà campió de Catalunya del grup B la temporada 1920-21. Després de batre l'Espanya, ingressà al grup A i seguidament efectuà una excursió magnífica per Galícia. Avui, d'excursions magnífiques ja no en fan ni els del grup B, ni els del grup A...

gien el campionat de Catalunya, va disputar al Barcelona, campió del grup A, el títol de campió. Foren necessàries tres partits, per decidir-ho. Un cop l'estel de les llibres del campionat, va efectuar una excursió a Galícia, on jugà quatre partits amb el Racing del Ferrol, dels quals en guanyà tres i n'empatà un. En guanyà un altre, al Carlos V, del mateix Ferrol. A Pontevedra va jugar amb l'Atlético i guanyà per 3 a 1, i per 2 a 1; darrerament, va jugar a Vigo, amb el Fortuna i a perdre per 7 a 4, resultat molt explicable si hom té en compte que els nois de Sant Andreu jugaren set partits en dotze dies.

ELS ABALORIS

Un nou llibre, un nou fill

Afortunadament no sóc autor teatral. Pobre de mi, si així fos!...

Cada obra em costaria una malaltia i l'estrena m'arreplegaria sempre dins la cambra emalorada d'un sanatori de muntanya.

Ja no vull esmentar les hores difícils i febriles de la creació de l'obra...

Poem o s'infirma que amb penes i treballs s'elabora una resistència immensa a l'excursió literària — la meua especialitat és el posseig literari —, arribats al cim agut de la darrera escena d'una obra en un act.

L'obra em vindria el país.

Si els artistes encarregats de la representació de l'obra no acabaven de plaure'm, quina constant i angustiosa sensació de fracàs la meua!

Si pel contrari els actors fossin del meu gust, i allò que hom em diu "insubstituïbles", quin patir!

La salut llur em preocuparia sense repòs.

"Em sembla que el Sr. M. fa mala cara, avui. Per bé que no s'ha restat..."

"La senyoreta B. té una tosta..."

A veure si el dia de l'estrena es despenja amb una afora i m'esguerra l'escena culminant!"

"Cuidis, per l'amor de Déu, senyora Remel — la característica — Abreguis bé, que li floreix molt els ulls..."

En fi, tanquem el canell tronc de les suposicions i passem al cas concret meu. Al de l'obra d'un llibre d'aparició imminent...

La publicació d'un llibre no té ni molt l'emoçió d'una estrena teatral.

REPORTATGES DE "LA RAMBLA"

El deixeble de mossèn Parés - En "Cames" de cara a la paret - Fent la maleta per anar al Plata - Traspàs de crèdits - Els que es corden l'americana - Orientació obrerista a l'Espanyol - El que costa treure "aliment"...

Si no fos que la situació de l'Espanyol — com la dels altres clubs de futbol, sense excepció — és quelcom més dramàtica del que les Federacions es creuen, començaríem aquest reportatge fent un acudit. És, però, de tan mal gust fer bromes a costa dels que sofreixen, que decidim posar-nos seriosos.

Trobaríem just, per exemple, anar amb acudits més o menys enginyosos amb un que, havent estat poderós i havent lluitat no sé quants títols, no li quedés ni un mal "real".

Davant per davant d'aquest home tan simpàtic, que enraona tan bé, que de tot sap, que a tothom coneix, que us explica amb tota mena de detalls, sense planyer-hi res, el que vol i el que no vol, que us fa la meitat d'un retrat, com el que publiquem en aquesta mateixa pàgina. Davant per davant d'aquest Damià Canyelles — que havia estat el deixeble predilecte de mossèn Parés i sense el qual hauria estat impossible una representació dels "Pastors" al teatre del Patronat de la Sagrada Família —, d'aquest Canyelles, que va saber veure-hi de lluny, donant entendre als "amos" de l'Espanyol — quan encara era "real" — que havia arribat l'hora de vendre a bon preu la mercaderia vella, del contrari, amb els esdeviniments que ell ensuïava, s'hauria de vendre a preu de "saldo", i que viatjant un dia en tren, un altre en aeroplà, fent declaració... a Madrid per desmentir el que havia dit a Sevilla i a l'aci el que havia dit a La Corunya, va acabar durant uns mesos l'atenció dels que constantment somnien amb nous elements, fent-se, de passada, — per l'Espanyol, naturalment — amb un grapat de gratats de mils duros per la venda — vull dir el traspàs — d'elements que avui, tot el més i tirant llarg, valen uns quants milers de ralets... Davant per davant d'aquest Canyelles que té al seu despatx del carrer de Girona, posats a terra i girats de cara a la paret, aquell bé de Déu de retrats — amb afectuosa dedicació — que en "Cames" els havia donats als de l'Espanyol quan varen nomenar-lo President honorari, jo confesso que no m'atreveixo a fer bromes. Jo, si bé habitualment alegre i despreocupat — no oblidem que sóc parlat de la Rambla —, també sé posar-me a to amb les circumstàncies, quan ho crec convenient, i està fora de dubte que aquelles, pels homes de l'Espanyol, no són pas de les que conviden a fer-hi bromes...

—Què hi ha del viatge a Amèrica, volgut Canyelles? Tanmateix hi aneu?

—Sí, si jo bé ho crec. Precisament dilluns o dimarts de la setmana entrant arribarà a Madrid don Alfonso Doce...

—Com diu?—pregunto esverat.

—Sí, amic "Perdó", he dit Alfonso Doce i no us alarmeu, car no es tracta de cap Paró, sinó, simplement, d'un galleg que porta molts anys de residència a l'Argentina i que s'ha especialitzat en l'organització d'excursió... a equips de futbol. Ell és qui va portar el Celta a l'Argentina i al "Gimnàsiu" i "Esgrima" a Europa. Doncs tornant amb el que us deia, el senyor Doce —nomenant-lo, simplement pel cognom, ningú no s'esveraria—, arribarà a Madrid dilluns o dimarts, i també m'hi deixarà caure i com que ja estem d'acord en l'essencial, vull creure que en conversa breu arreglarem alguns detallets sense gaire importància i signarem el contracte.

—S'ha dit que Lippo Hertz torpedeja la cessió de jugadors "madridistes". És cert?

—Sí; però és en va que s'hi oposi.

Tenim contracte signat amb el "Madrid", que té una participació força creixent en aquesta excursió, i de més a més, els jugadors hi estan engrescatsíssims de portar-la a cap.

—I de la parella Ciraco-Quince, què hi ha?

—Fé, no res. Ells, com molts altres jugadors que se'n moren de ganes — i n'hi ha un que precisament t'havia dit pestes de l'Espanyol —, se'ns han ofert. Per nosaltres, no hi haurà... inconvenient a end-r-nos-els, sempre i quan el seu club els autoritzi, sense condicionar-ho. Ens il·lusiona anar a Amèrica per si podem fer-hi paper Luit com la primera vegada, però també, all — i a Canyelles deixa

partits, cessió de jugadors, etc., en l'Estat eravi, repetixo, hi hem posat... l'actiu: les partides que tenim a càrrec per diferents conceptes de diversos clubs d'Espanya i el termini de les quals varia en funció de següida i d'ací un any. En el nostre desig de pagar, entenem que en aquesta cessió pot haver-hi la fórmula d'arranjament, car nosaltres estem disposats a cedir-los o traspasar-los a la Nacional o tercera persona que ella assenyali, amb el ben entès, però, que no acceptarem que s'ho cobri tot d'un cop, sinó parcialment, car el club necessita... i, per viure necessita cobrar dels "l" deus, més ara que ja no compta amb l'ajut material de gent que s'ha sacrificat constantment per l'Espanyol, i aquest d'ara endavant haurà de viure pels seus propis mitjans.

—¿Així, doncs, ço que s'ha dit de les dimissions dels senyors La Riva i Ciudad?

—Es cert. Els senyors La Riva s'han cansat de treure diners. I com que per altra part estan convençuts que els tres madrilenys, més que contra l'Espanyol van dirigit a les seves butxaques, s'han cordat l'americana i han dit que ja n'hi havia prou d'aquest color. El senyor Ciudad, que tanta anys ha compartit amb els La Riva la direcció de l'Espanyol, s'ha solidaritzat amb ells i també se'n ha anat.

—Quina orientació prendrà, doncs, l'Espanyol?

—Una orientació d'acord amb el signe del temps que vivim. Les preocupacions d'avui no són les d'ahir i segurament no seran les de demà. Els clubs també s'han de renovar. I el que no sapiga o no vulgui fer-ho, desapareixerà. Nosaltres anem dintre de poc a Assembla de socis. Reformarem el Reglament actual en què es limiten les atribucions dels socis —Reglament aprovat en Junta general i aprovació ratificada més tard en una altra Assembla, i això sembla que hi hagi qui ho ha oblidat—, donat-los, novament, aquelles que s'entengui que és just concedir-les, posarem nous i valuosos elements a la Directiva, els n-m dels quals crec prudent s'eliminar perquè alguns encara no han donat el conformitat: donarem, també, en la Directiva dos llocs a l'element obrer, que a l'Espanyol abunda més del que la gent es creu... I anirem a l'Assembla disposats a parlar ben clar i català de tot el que se'ns presenti, i si tardem a convocar-la, és, precisament, perquè en ella volem donar als socis una muntanya de paper —les cyclotils reballen de valent—, en la qual no hi mancarà el detall més explícit possible del moviment de Caixa en aquest darrer exercici.

—I d'aquests terranyos de la Bordeta que es ve parlant, què hi ha?

—De moment, hi hem donat camps de futbol i un de basket. Només que per a entrenaments. Res d'espectacle. Més endavant... "chi lo sa", que diuen els piansos de Mussolini, pensem que el camp de la carretera de Sarrià porta una despesa que exagereu, que hem de lluitar i sempre amb desavantatge —amb uns veïns que sense motiu de l'esperança eren han p-judicat tant com... pogut, i que a fi de comptes ha passat i aneu a saber si per no tornar... l'època de les vaques grasses. Estem a la de les vaques magres i no us podeu imaginar el que és la tura de tant en tant un xic d'aliment...

—Conceto que això de l'aliment m'ha commogut, i com que no estic disposat a sotir del despatx de Canyelles fet una mar de llàgrimes, decideixo tocar el dos.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim previst. Acl queda a un equip prou bo per a defensar com cal el prestigi del nostre nom, que amb "r-al" o sense, té entusiasmes que l'estimen i el defensen. Acl ens rest an, entre altres que aniran debutant — és possible que molt aviat es vegi al camp de la carretera de Sarrià un notabilíssim mig-centre (Rivera? Vega?) —, M. de Saprissa, Oriols, Teia II, Itarte, Besoli, Llovera, Franco i els dos mallorquins, que estem convençuts que han de jugar força bé.

—Veig amb satisfacció, amic Canyelles, que no ho troben tan egre, tot plegat, com jo m'imaginava. És que teniu resolt o penseu resolt... aviat el vostre afair amb la Federació Nacional?

—No, no el tenim resolt, ni podem resoldre'l tampoc tal com pel que es veu estan entestats els senyors del Comitè Nacional. Jo puc assegurar-vos que cap altre any l'Espanyol haurà pagat tant —en efectiu metèl·lic— com aquest. És róssec, però, de lluny i no a just ni ed fatu, que el retard d'aquests anys vulguin esdar-lo ara, tot d'un cop i precipitant què la tempe-

rada ha at un desast econòmic, que quida ben clar, crec, en l'Estat de Comptes que hem enviat a la Nacional, tot invitant-la, de passada, a portar a cap la revisió en els nostres llibres de comptabilitat: que cregui del cas. En l'Estat: que us dic hem enviat al Comitè de la Federació —que també és ja "real", però que compta amb un capítol en la funció del qual alguna ajuda hi hem donat els clubs, ja sigui amb notes, conceptes p-

anar un sospir que ja voldria per de les Canelles... per treure'n el ella la millor interpret de la Dama profit indispensable per anar tirant, no res més que anar tirant.

—I doncs, si tanmateix us n'acneu a Amèrica, quin equip us jugarà a l'Espanyol, Federació per a la copa Macià?

—Així ja ho tenim

La meua correspondència

Cada cop que rebo un anònim tinc una "egria". Perquè després d'escollir uns quants elogis i uns quants afalacs (més o menys sincers), els insinua dels anònims em divertí. Veuu que faig: Sospeso els elogis i els insults i me'n quedo una mida que em vagi be. Això quan són insults corrents, perquè d'insults, naturalment, n'hi ha de moltes menes i de moltes mides i n'hi ha de complicadíssims i que denoten una "intimitat d'imaginació" d'honor extraordinari. Crec sincerament que l'autor d'algun dels anònims que he rebut té condicions de novel·lista. És clar que aquestes condicions no les reuneix; per exemple, "una republicana catòlica" d'un poble de molt a la vora que, molt fina ella, em recomana "que tiri d'un carretó de gossos". I dic que el mèrit no és d'ella perquè em penso que a la carta la hi deu haver dictada el rector de la parròquia. Aquell aclariment que diu: "No porto cotilla ni polsacres" m'escama.

Ara, que el que no m'agrada tant, perquè les meves ocupacions no em permeten de dedicar-los l'atenció que mereixen, és que m'escriuquin tant sovint. Una altra cosa que tampoc m'agrada gaire és que m'escriuquin en castellà, com ho fan alguns. Trobo que força natural que, tota vegada que jo m'adreço a ells en català, em contestessin en català. A més, que en un idioma ric com el nostre segurament, podrien variar més els insults. Jo els ho agrairia molt, perquè el que em molesta més d'aquests són els monotonis, i ja s'ha donat el cas que rebés dos anònims amb els mateixos insults.

De totes maneres, repetisc que estic molt agraïda als meus anònims comunicants, perquè ja he dit que cada vegada que rebo una missiva d'aquestes tinc una alegria, i aquests darrers dies n'he rebut forces.

QUÈ FARAN?

Crec que ho publicava la premsa de la setmana passada. En les juntes de les entitats benèfiques no hi

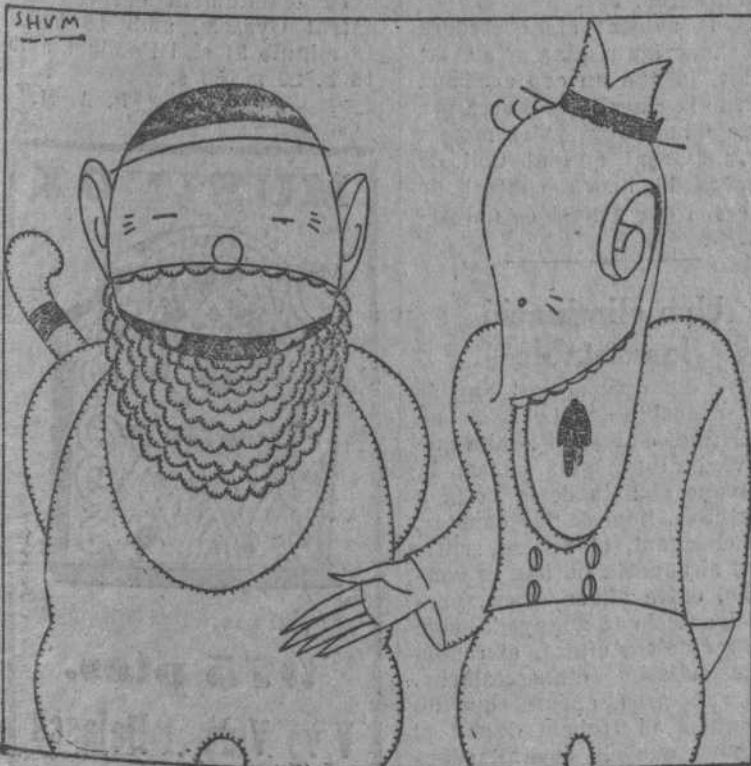
ROSA MARIA ARQUIMBAU

Anecdòticari

Les ulleres del senyor Alcalá Zamora i la diplomàcia

Tothom sap que el senyor Alcalá Zamora és molt curt de vista i de més a més té la coqueria de no voler dur ulleres. Però hi ha moments que li són necessàries i no té més remei que posar-se-les. En aquests dies de violència entre el Govern de la República i el Vaticà, el senyor Alcalá Zamora no va tenir més remei que anar a casa del Nunci de S. S. a Madrid, per parlar amb ell de les qüestions pendents. El cas és que el Nunci de S. S. volia presentar reclamacions violentes per la crema dels convents a Madrid i per les declaracions de certs ministres. El senyor Alcalá Zamora es va posar les ulleres i va donar una ullada general al saló principal on el rebia el Nunci de S. S.

Entrà a la cambra esmentada el Nunci i les paraules entre l'ambaixador romà i el senyor Alcalá Zamora foren breus i poc cordials. El Nunci va atacar violentament contra el Govern, contra certs ministres, contra la crema dels convents, contra les mesures preses pel ministre de la Governació, contra els doctors Sagura i Magica, etc. El senyor Alcalá Zamora el va deixar entrar i un cop va semblar que va acabar, el senyor Alcalá Zamora va dir al Nunci de S. S.:
—Quin Boticelli més preciós que té! — assenyalà un dels "panneaux" de la sala.

Tots republicans... fins els monàrquics.

(Shum)

Els falsos republicans - Un Congrés interessant - La descomposició de la dreta republicana - Lerroux, amic de la clerecia

A l'hora en què escric aquestes quèl·lules se celebra la darrera sessió del Congrés del Partit Republicà Radical Socialista, els debats del qual s'han produït en una atmosfera d'alta tensió política. Des del primer moment em març en l'assembla una aguda tendència contra la moderació governamental, que té enfront tota la massa republicana d'esquerra. La lenta gestió del Govern provisional, subjecte a un ritme que no té res de revolucionari, i l'accent dretista que han aconseguit imprimir-li els senyors Alcalá Zamora i Maura, ha determinat un estat d'impaciència per part dels elements avançats de tots els partits. Per aquesta raó, des dels primers debats hi ha hagut en el Congrés Radical Socialista una preponderància de radicalisme perfectament lògica en un partit d'extrema esquerra republicana. El tema dels pactes electorals ha donat ocasió perquè es marqués una divergència entre els que volen continuar dins de la coalició republicano-socialista en les properes eleccions constituents i els que rebutgen tota fusió amb la dreta liberal republicana. Per fi, sembla haver-se arribat a un punt de transició deixant les respectives organitzacions de provincies en llibertat de pactar amb els altres grups republicans, per bé que s'ella recomana que no entrin en relacions amb gent conversa al republicanisme després de la data de la proclamació de la República.

La actitud de la Dreta Liberal Republicana, millor dit, dels elements més caracteritzats d'aquest partit, s'ha guanyat de l'opinió republicana en general la repulsa més oberta. Mancats totalment de massa dintre el partit, volen improvisar-la a tota costa, mitjançant l'agregació incondicional dels elements que fins a darrera hora han defensat el règim caigut i hi han col·laborat estretament. Tots els cànecs monàrquics, que volen defensar els seus interessos i els de la seva política feudal, es passen amb armes i bagages a la Dreta Republicana, que queda així convertida en un asil de gent reaccionària, traïdora al programa revolucionari de la República. Però encara no és això el més greu. El més greu és que a conseqüència d'aquesta conducta, en el si de la Dreta Republicana està fermentant una divisió indubtable transcendent. Els senyors Alcalá Zamora i Maura, amb oblit imperdonable de les més elementals normes democràtiques, han imposat al seu partit, des de les altures del Govern, la direcció electoral del senyor Chapaprieta, que amb tot el seu alisme es passa de cop i volta a la República per tal de seguir influent igual que va influir en la política de la monarquia. Els primitius Comités de la Dreta Liberal Republicana — que està a punt de no ésser ni liberal ni republicana — han protestat d'aquesta despotisme imposició; però la qüestió ha vingut a complicar-se amb la intolera-

ble actitud del senyor (Miguel, el qual, en unes declaracions al diari cervista "Ahorra" — també republicà des del 15 d'abril — ha mantingut tal dictadura, dient a tots els que sostenen la doctrina democràtica de regir-se per ells mateixos "que cerquin lloc en un altre partit". És a dir, que el senyor Maura expulsa per si sol els veritables republicans i els substitueix per monàrquics. El senyor Maura procedeix en aquest cas exactament igual que com ve procedint des del ministeri de la Governació: deixant en llibertat els conspiradors monàrquics i empresonant governativament els elements avançats.

JOSE DIAZ FERNANDEZ

PARAULES DE MACIA

Convido a tothom...

Després dels actes celebrats ahir a honor de Marcellí Domingo, un redactor de la "Fulla oficial" demanà unes paraules del President de la Generalitat de Catalunya, Don Francesc Macià, el qual, amablement, accedí a la petició. Digué el senyor Macià:

Els que observen amb serenitat les manifestacions de la nostra massa ciutadana, es donen compte que per damunt de totes les inquietuds personals existeix la força invencible d'un sentiment col·lectiu que vol consolidar la República i les llibertats de Catalunya en una obra de cordial col·laboració de tothom. Es veu ben clar que el poble d'ara ha sortit amb un nou esperit de les tristes experiències d'ahir i sap que les humiliacions dels poders despotics, ridius per la seva ineptia i destructors per la seva audàcia, únicament són possibles quan manca a la consciència popular la cohesió d'un viu ideal comú.

Si heu assistit a les reunions populars dels darrers dies i heu volgut sentir amb tota la seva puresa els batecs del cor de la massa, hauréu comprovat com viten d'emoció i d'esperança cada vegada que es parla d'una obra de govern, que exigeixi totes les abdicacions d'interès particular davant les necessitats supremes de l'interès general d'aquestes hores històriques.

Però al mateix temps, els que ens trobem als primers llocs del govern, tenim la percepció igualment clara que alguns fragments dispersos de l'opinió pública, esmampadits per la grandesa de l'obra a fer, es tanquen dintre la closca dels seus prejudicis i desconfien del servei immediat dels seus desigs parcials. Sentiments religiosos que se senten ofesos per manifestacions més o menys esbrotoses d'un viu anhèl de llibertat de consciència; temors irreflexius de ruïna de la riquesa pública en moments de revisió i d'estudi de l'estructura econòmica del país; impaciències injustificades per exigir la satisfacció urgent de reivindicacions socials que nosaltres també sentim, i protestes partidistes contra l'ordenació de l'exercici dels drets polítics. Tots aquests i altres reflexos semblants d'un passat vergonyós de descomposició de l'anima col·lectiva entrebancquen sovint els primers passos de la joventut republicana, i fóra inútil negar-ho. Però encara que siguin inevitables, val la pena que ningú no els doni més transcendència de la que realment tenen.

Per la manera com es manifesten

ta i es manté viu el sentiment de donar estabilitat a l'obra ciutadana d'interès comú, podem estar ben segurs que cap factor d'agitació, per ample que sembli i per fort que es cregui, no aconseguirà desestimar el treball que tenim començat i que pel damunt de tot acabarem de construir definitivament un poble. No he cregut mai en la necessitat ni en l'eficàcia de la coacció i de la força per a imposar als altres la nostra voluntat; però he cregut sempre que quan la voluntat de tot un poble disposat a viure està en pey, no hi ha ningú, ni partit, ni casta, ni estament, que tingui prou força per dominar-la.

Amé aquesta convicció, que és una fe, convido tothom a fer l'esforç necessari per a mantenir el mateix estat d'esperit que el dia gloriós de la proclamació de la República. Podem tenir davant els inadaptats, però no tenim enemics. Farem entre tots l'obra de tots amb la serenitat, la tenacitat i el temps que calguin, sense precipitació ni retard, declarant ben alt que, si la República i les llibertats catalanes no poden ésser un fet definitiu més que com a un resultat de la col·laboració de tots, és un compromís d'honor que la generació nostra complirà sense desmaïes el no deixar la feina per a les generacions de demà. I el preu d'aquest compromís és l'esforç d'ofegar amb l'exaltació permanent del nostre sentiment de poble qualsevol intent — que vingui d'on vingui — de voler deturar un segon minut la decisió inquebrantable de la nostra voluntat catalana, fraternal de llibertat.

La Unió Catalanista

Hem rebut un full volant editat per la Unió Catalanista, en el qual ressueta, amb lleus modificacions, per tal — diuen — d'adaptar-lo a l'època, el programa anomenat "Bases de Manresa", que va representar durant molt de temps el compendi de les aspiracions catalanes. La Unió Catalanista creu oportú de divulgar-lo en aquests moments, puix que hom tracta de redactar l'Estatut definitiu del nostre poble.

Agruim la tramesa, i estem segurs que els legisladors tindran en compte diligentment aquelles cèlebres "Bases" en elaborar llur projecte d'Estatut.

Farmàcia i Laboratori

Ponsati Solà

Anàlisis d'orina, sang i espurts
Plaça Nova, 3 - Tel. 18791

CARTA DE MADRID

Economia i Finances Reflexions d'un ignorant

Els que tenim la desgràcia — que en aquests moments potser és una sort — de no posseir la fortuna necessària per poder-nos permetre mals de cap d'ordre financer, assistim una mica esbalaïats a l'espectacle que ofereixen aquests dies els homes que tenen tres pessetes i mitja. Els que considerem un honor i un deure de malversar-nos pels cafès i restaurants la poca calderilla que ens proporciona la mica de literatura que anem fent no podem, malgrat tot, sotstreu'n al problema monetari que obsessió a tothom. Hem sentit, a hores d'ara, aquelles quatre-centes opinions diferents que determinen les causes de la crisi econòmica i assenyalen els camins infal·libles per a resoldre-la. Hem escoltat amb atenció les paraules dels tècnics, dels no tan tècnics i dels simples aspirants a tècnics i hem vist amb sorpresa que sols en un punt tota aquesta gent està d'acord: ens referim a la sensació de misteri, de galimaties, d'imponderable que reglina tota la prosa econòmica i financeria.

Creiem de bona fe que en l'època en què vivim, tan materialista, segons el clíxé admet, la poesia pura ha desaparegut del camp de les lletres per refugiarse en el món de la finança. Són poemes les altes i baixes de la moneda i dels colors, que obcequen, unes vegades, a què el ministre d'Hisenda ha dit que li feia mal l'ull de gall, i d'altres, a què un carrabiner se li ha disparat el fusell als afores de Despeñaperros. A la borsa es col·loca tot; el misteri dels telegrames i la cara de son del secretari d'un Consell d'Administració. I mentrestant, la pesseta baixa i la lliura puja sense que ningú adigui ben bé per què. La gent s'atura davant de les banques i observa amb un ull alarmat les pissarres de les cotitzacions on s'escriuen amb blanc d'Espanya els poemes més sobrealistats de l'època.

On anime a parlar? — pregunta el poble —. No ho sabem exactament. Però mentre de les fàbriques de les Peres de les xemeneies de les fàbriques en surt una mica de fum i el verd dels camps sigui tan bonic com el d'ara, ens sembla que, fet i fet, sempre tindrem un xic de pa per rosegat. A no ésser que els màgics de la finança i l'economia ordenin el contrari.

El paracaigudes del solter

L'admirat Heliófilo proposa des de Crisol que, mentre arriba la legislació

Homenatge a Rafael Campalans

Dissabte a la nit, al saló de festes de l'Hotel Orient, se celebrà el sopar d'homenatge a Rafael Campalans, organitzat per un grup d'amics polítics de l'Il·lustre director de l'Escola del Treball, amb motiu de la seva magnífica recent conferència a l'Ateneu de Madrid.

Nombrosíssima assistència de convidats — uns tres-cents — acompanyà l'homenatge a taula, en expressió de l'alta estima social que mereix la figura de Campalans i la magnífica impressió produïda per la seva conferència a Madrid. Figures rellevants de la política, de l'obrerisme, de l'enginyeria, de la medicina — que no volem

hisenda d'aquests modestos propietaris, que si fins ara han tingut el deure de pagar totes les gabelles, no han tingut el dret de fer-se escoltar.

Confiem d'ésser atesos ràpidament i demanem que s'exigeixin responsabilitats a aquests funcionaris que han mancat al seu deure elemental de fer complir les lleis, i mentrestant, us desitja molts anys de vida pel bé de la República.

ENRIC J. FERRER
Enginyer

que el reglament, sigui concedit el divorci en forma d'amnistia general. No dubtem que aquesta suggestió, llançada amb un aire una mica facciós, provocarà una certa alarma en l'interior d'algunes famílies. Com si sentíssim les veus escandalitzades que sortiran de les trones i dels replans de les escales: "El divorci! Obra del Diable! L'enamorament del matrimoni!"

Calma, calma... l'últim dir que el sistema catòlic de la indissolubilitat dels llaços conjugals és una gran defensa del matrimoni? El que observi el problema amb una mica de fredor no té més remei que formular-se aquesta pregunta: Tan desagradable és el matrimoni, que hom hagi de segellar-lo amb la duresa d'una cadena perpètua? Els solters, quan reflexionen amb aquestes coses, no ens sentim precisament disposats a vestir-nos de negre i posar un anell excessivament simbòlic en el dit d'una senyoreta. El solter que no h'ha sofert el coup de foudre davant d'una gran bellesa o davant d'una gran fortuna i que, per altra banda, cultiva un cert amor a la llibertat, no troba res que acceleri el seu ardent matrimonial.

En canvi, la tendra perspectiva del divorci, posada delicadament al fons del panorama teixit amb flors de taronjina, canvia molt l'aspecte de les coses. Hom té la sensació que el matrimoni no representa una equivocació irreparable. I aleshores, aneu a saber, és amb el cor una mica més lleuger que es pot emprendre l'aventura. Per un resultat que el divorci no és aduers al matrimoni, sinó exactament el contrari.

Sense paracaigudes ningú es llença a l'espai, a no ésser que es tracti d'un suïcida. El divorci, podríem dir que és el paracaigudes del solter que es vol casar.

Un argument com una casa

La perspectiva d'una possible expulsió dels jesuïtes ha provocat un avolot considerabilíssim entre les classes ben pensants.

—Pobres pares! — diuen les senyores, per les galeries de l'Esplanada. I corren a trobar les autoritats i a recollir signatures, mentre els diaris catòlics fan els grans mormormous.

El que passa pel carrer té ocasió de sentir-ne de totes menes. L'altre dia, per exemple, una senyora repetia, a la porta de Bellem:

—Pobres pares! Per què els han d'expulsar? Que per ventura varen expulsar els que eren jesuïtes, ells, quan manava la Dictadura?

JOSEP MARIA PLANES

ANECDC TARI

detallar per no incórrer en sempre lamentables omissions; una enorme quantitat d'adhesions, procedents de tots els sectors liberals de Catalunya.

A l'hora dels brindis, aixecaren la seva copa per l'homenatge a la figura i a l'obra del qual reteren calid homenatge, entre altres, Coll Massaguer, Forment — salutació de la Unió Socialista de Catalunya al seu fundador —, Joaquim Xirau, Grant i Sala, Giral, Mira, Frongosa — ex-alumnes de l'Escola del Treball —, Viladomat i Serra i Moret. Emocionat — aclaparat, segons pròpia confessió — parlà finalment, en fines paraules d'agraïment, de salutació i d'orientació civil d'aquesta Catalunya d'avui, Rafael Campalans. Un bell discurs de mestre, en la forma i en les idees. Fe en els destins d'una Catalunya nova que acaba de deixar en un lloc el seu camí històric tota una munió de gallinades. Fe en l'aura liberal d'aquesta hora i a un esdevenidor europeu. Exaltació de l'entusiasme, de la serenitat, de la confiança en nosaltres mateixos, de la joia, de l'al·lívica cordial i generosa...

En resum: un acte que perdurará en el record dels que hi assistiren.

Saludem — i reiterem l'expressió del nostre afecte sincer — a Rafael Campalans.

Els veritables agents provocadors — desengany's, si no som revolucionaris estem perduts. — I què hem de fer per ésser revolucionaris? — Molt senzill: dir que el Govern provisional de la República ho fa tot malament. (Per Bas Bofill.)

Mañé de Alfara, k. o.! -- El match nul Pérez-Joup, i l'esfondrament del navarrès Olangua davant l'italià Rivara. -- Demà passat debuta la nova empresa Barcelona-Ring. -- Gironès-Tamagnini el dia 10, i qui sap si Gironès-Alf. Brown el dia 23. -- Ferrand batut, i Pladner vencedor. -- La dissolució del Palace S. C. i altres noves

Martínez d'Alfara, k. o.!! Un altre idol caigut. L'italià Bernasconi, un mig-fort d'escassa anomenada, ha acabat amb la fama d'invincible del que un dia arribà a les portes d'un títol europeu. Martínez d'Alfara, home de pocs coneixements pugilístics, que devia tots els seus triomfs a la seva combativitat extraordinària, al seu coratge poc comú, i a una resistència excepcional posada a prova infinita de vegades, ha sucumbit el primer dia que li ha mancat una d'aquestes qualitats.

Fera temps que els valencians acusaven el seu idol de portar una vida poc adient a la seva professió. En el comportament de Martínez d'Alfara no hi havia aquella austeritat imprescindible en els que es consagren a una professió per la qual s'ha de posseir un marcat esperit de sacrifici.

PLADNER

En tots els púgils, per excepcions que siguin, aquestes irregularitats un dia o altre surten. Martínez d'Alfara segurament no s'havia entretingut mai en considerar-ho. Llegim que li produïa la desfeta, el valencià ha reprès l'entrenament, apartant-se de la vida de la ciutat. Això està molt bé, però amb tot creiem difícil que el valencià pugui recuperar el terreny que aquest k. o. li ha fet perdre.

A la vella de dimecres passat al Nou Món, Isidre Pérez s'ha aconseguit fer match nul davant el negre Jean Joup, que lluitava amb més de cinc quilos de desavantatge. L'actuació d'Isidre Pérez deixà molt que desitjar. No fou en cap moment aquell púgil coratjós i extraordinàriament actiu que coneixem. A això deu Jean Joup el match nul. Pérez portà avantatge fins a mig combat. Després decaigué visiblement i fou quan el negre igualà la puntuació. Isidre Pérez feia una setmana que havia fet un combat. Prescindim de si l'adversari era molt bo o no ho era tant, però el cas és que hom ha tingut ocasió de comprovar més d'una vegada, que Pérez necessita quinze dies de descans—almenys—entre combat i combat. Al fet de no haver transcorregut aquesta quantitat de dies, és al que atribuïm principalment la seva pobre actuació. Un nou combat entre aquests dos homes, abans del qual Pérez es prengui uns quants dies de repòs, creiem que el guanyaria llargament el nostre lleuger.

A la mateixa vella de la navarrès Olangua, esperança de la categoria màxima, va esfondrar-se davant l'italià Rivara, vencedor del gataic Caffo per k. o.

El combat Olangua-Rivara donà lloc a grans manifestacions del públic, que s'engressà fins al paroxisme i no hi hagué cap problema de desallotjament a la vella de la navarrès Olangua.

Afanyem-nos a aclarir que ni Olangua ni Rivara no saben gran cosa de boxa. Tots dos són posseïdors d'un punch fortíssim, potser més Olangua que Rivara. Però en compensació Rivara és millor encasador. Olangua en canvi, sentí de mostrar ésser ben posada cosa. El combat tant el podia guanyar l'un com l'altre. Tots dos estaven graggy i evolucionaven pel ring sense saber exacta-

ment on eren. La iniciativa del combat la van portar una estona cada un. El que aconseguia col·locar un cop que fes retrocedir l'adversari, es llançava a una persecució desesperada fins que el perseguit el deturava amb un cop ensopegador. I aleshores es girava la truita. Així van passar tres rounds i mig. En el quart, Rivara va ensopegar tan bé el seu adversari, que el va deixar a terra per més del compte. Olangua—ja ho vam dir un altre dia—està mal portat. Els que el dirigeixen només es cuiden de treure'n profit, sense fer-li aprendre res del molt que li manca, i que estem certs que podria assimilar amb relativa facilitat.

Demà passat, a la Bohèmia, debuta la nova Empresa Barcelona-Ring, amb una reunió a base dels combats Micó-Riambau i Sans-Jack Contray. Bona vella.

Riambau, després del seu darrer triomf damunt el ploma Torres, debutarà amb a lleuger davant Micó.

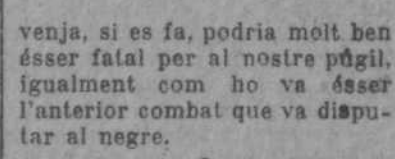
El combat Sans-Jack Contray ens interessa per saber exactament quina és la forma de Robert Sans, que fa tant de temps que no ha oït. Qui sap si d'aquesta vella en sortirà el combat Sans-Micó!

Un al·licent molt important d'aquesta reunió, serà l'exhibició que farà l'italià Tamagnini, futur adversari de Josep Gironès.

Tamagnini compta amb victòries resonants damunt púgils de primer rang, i ve precedit d'una gran fama. Va ésser campió del món amateur en els Jocs Olímpics d'Amsterdam.

El combat Gironès-Tamagnini, per al títol, ha estat autoritzat per la I. B. U., i se celebrará, diuen, l'altre dimecres.

També s'ha parlat d'una revenga Gironès-Alf. Brown, per al dia 23, però de moment no ha tingut confirmació la notícia, i el manager de Gironès ha manifestat que fins després del combat amb Tamagnini no vol parlar d'aquesta revenga. Ncs- altres entenem que aquesta re-

SANS

venja, si es fa, podria molt ben ésser fatal per al nostre púgil, igualment com ho va ésser l'anterior combat que va disputar al negre.

Victor Ferrand ha estat batut a Alger pel francès Young Pérez. La crítica i bona part del públic protestaren la decisió, per creure que Ferrand és mèrxa, almenys, un match nul.

Aquesta victòria augmentarà considerablement el prestigi de Young Pérez, que ja comptava amb una victòria damunt Carlos Flix, campió d'Europa dels galls.

Biron, campió de França del

MOBLES ALTARA

La casa que ven a més bon preu

CARRER TALLERS, 29, 31 i 71

MAGATZEM: CORTS, NUM. 522

Telèfon 17455

pes gall, ha perdut el títol davant Emil Pladner. Aquest es va aferrant cada dia més en la categoria bantam, i no ens sorprendria que es col·loqués a primer lloc de seguida que es li donés una oportunitat. La magnífica impressió que ens produí Pladner el dia que el veírem davant González, difícilment s'esborrarà mai més.

Per què la nova Empresa Barcelona-Ring no s'empren l'organització de la revenga Pladner-Flix?

S'ha parlat de la dissolució de l'entitat Palace S. C., que durant arg temps ha estat l'única organitzadora de vetllades de categoria. No sabem exactament com està aquest afer, però contem amb què a hores d'ara la desaparició d'aquesta entitat és un fet. Es de lamentar, perquè de la mateixa manera que del seu gimnàs n'han sortit elements que avui dia ocupen un lloc destacat en la nostra boxa, en podrien sortir, encara, uns quants més.

Per una disposició de caràcter general de la Comissió Atlètica de l'Estat de Cleveland, el combat Schmeling-Stribling per al títol mundial, no podrà ésser fallat nul.

Ciutadà!
Recorda't que...

Catalunya fabrica panyos de les més altes qualitats. Cal protegir la indústria catalana.

Ho faràs així si compres els teus vestits a la Panyeria LA TEXTIL CATALANA. Rebudes les darreres novetats de la temporada. Secció de sastreria a mida. Tallador de primer ordre.

LA TEXTIL CATALANA
Plaça de l'Àngel, núm. 1

Es diu que el combat Carne-Ra-Sharkey, anunciat per al dia 10, topa amb serioses dificultats que fan témer per la seva celebració. Es de creure, però, que tot plegat no passarà d'ésser una propaganda més d'aquest combat.

Referent als púgils espanyols, esmentem amb satisfacció que la N. B. A. americana ha classificat Victor Ferrand i Gregori Vidal en tercer lloc de les respectives categories en la classificació dels deu millors homes de cada pes. Paulino Uzcudun encara ha aconseguit un vuitè lloc ben honorat.

A propòsit d'Uzcudun, hi ha anunciat per al dia 13 el seu combat amb Max Baer. Aquest està considerat com a molt inferior al base, però és aventurat avançar un pronòstic, perquè aquesta vegada l'Uzcudun també és ben capaç de perdre.

I a València anuncien per a demà passat el combat Llenzo-Alis, per al títol peninsular dels mitjos, que detenta el primer esmentat. Confessem sincerament que ens sorprendria molt que l'Alis guanyés d'una manera correcta i normal el títol que fou seu un dia ja llunyà.

QUENSBERRY

Patin de l'Estómac i intestins (res-trenyiment)? Voleu depurar la vostra sang?

CAMPONAL

De venda a totes les farmàcies
Concessionari: J. TORROELLA
Figueras (Girona)

MOTORISME

En vigílies del Gran Premi de Turisme del Moto Club de Catalunya

La tarda d'ahir fou aprofitada per nombrosos dels concursants inscrits per al III Gran Premi de Turisme del Moto Club de Catalunya per a disputar els dies 4 al 7 del mes de juny actual per rutes catalanes, aragoneses i navarreses. A la secretaria de l'entitat organitzadora es lliuraren als inscrits els plans horaris, programes, números d'ordre i altres documents precisos per a la seva bona preparació. Altres persones que es disposen a seguir la prova també en pla de caravana sol·licitaren

Visiteu l'estació Oficial Tecalemit de "Peninsular-Auto", i us convencereu de l'eficàcia de l'aparell "Freinometre"-Diagonal, 394-398

dades d'aquesta, la qual cosa fa pensar que l'esforç de la veterana entitat organitzadora en aquestes diades una manifestació de tanta importància, precisament en els moments en què el motorisme esportiu passa per una situació ben poc pròpia, serà recompensat per tots els que senten la simpatia per les coses del motor.

Un treball potser el més important és al que han de lliurar-se aquests darrers dies els inscrits. El de la preparació dels respectius "cartipassos". Es tracta del quilòmetratge del projecte amb els seus promedis quasi hectòmetre per hectòmetre, base la més precisa per a treure el màxim partit de la prova i aconseguir la regularitat més depurada. El club organitzador ha indicat a cada concursant les hores del seu pas pels controls de temps, o sigui els seus fixes, però tot concursant sap que on menys ho esperi trobarà una inspecció secreta, i perquè en aquell moment del qual depèn la seva classificació màxima, el seu promedi sigui el reglamentari amb la mínima diferència ha d'imaginar-se tot els mitjans. Cal veure les llargues llistes de quilòmetres i hectòmetres, i minuts i segons que figuren als manillars de les motos o a la mans del company que guia si es tracta de cotxes. Hi ha concursants que porta anotada la seva passada per cada fita, adue per les imatges de decimetres, i amb tot i això moltes vegades falla el càlcul, ara per error en la consulta del cartipàs, ara per la manca d'hàbitat del pilot en mantenir rigorosament el promedi. I aquesta tasca, que en una prova de cent o dos-cents quilòmetres sol ésser laboriosa, és de creure el que farà suposar tractant-se de quatre etapes com les que prepara el Moto Club de Catalunya, ja que tant el Rallye a Saragossa com la prova mateixa del Tercer Gran Premi de Turisme, compten per a la classificació total del dit trofeu.

Es cert que s'han introduït algunes facilitats en el cas per determinats llocs que hauran d'animar a alguns dels concursants, com són l'absència de controls secrets en les proximitats de les aglomeracions urbanes i a cinc quilòmetres dels passos a nivell, però amb tot i això el concursant té un treball no petit si vol, després de quatre dies de rodar per les rutes, obtenir una

CAMIONS AUTOMOBUS

JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506
BARCELONA

classificació depurada. I un dels treballs preliminars de més interès és la preparació d'aquest quadern de ruta que, unit a l'exactitud d'un parell de cronòmetre, han aconseguit els més grans èxits en les més importants proves.

El Moto Club fa avinent que, per al més normal descabellament de la prova, ha introduït els següents aclariments al reglament:

El concursant haurà d'atènyer-se a l'honari consignat, sense preècupar-se de si en els controls fixes es troba o no el comissari encarregat d'ell.

Tenint en compte que algun tros del recorregut entre Saragossa i Oca està en estat deficient, es preveu que no funcionaran els controls secrets fins passat Oca.

Davant l'eventualitat que els passos a nivell abans d'Alhama estiguin tancats, s'estableix l'arribada d'hora en la fita 219, i els concursants hauran de seguir fins als Termes Pallars.

Dos quilòmetres després de les aglomeracions urbanes, no es podrà cap control secret.

Tampoc es posaran controls secrets cinc quilòmetres després dels passos a nivell.

Es recomana que es proveixin els

El "Freinometre" regularà els vostres frens automàticament.

Diagonal, 394 a 398 - Estació Oficial Tecalemit

concursants de menjar fred per a l'etapa del dia 5, per dificultats de perfecte servei de menjar en les valls de Hecho i Ansó.

Dijous passat tingué lloc el sorteig per a l'ordre de sortida dels concursants inscrits en el III Gran Premi de Turisme del Moto Club de Catalunya que ha de celebrar-se els dies 4, 5, 6 i 7 del mes de juny actual, i s'obtingueren els resultats següents:

- MOTOCICLETES I SIDECARS**
1. Jesús Sabat, A. J. S. 500 c. c., Motorista Club Barcelona.
 2. Ferran T. Navarro, B. B. A. 500 c. c., Moto Club d'Aragó.
 3. Ramon Espiell, Harley D. 350 c. c., Moto Club de Catalunya.
 4. Climent Martín, Norton 500 c. c., Moto Club d'Aragó.
 5. Jaume Erice, Rudge 500 c. c., Moto Club d'Aragó.
 6. Servet Rodríguez, Dunell 500 cc., Motorista Club Barcelona.
 7. Joaquim Carcasón, Panther 500 c. c., Moto Club de Catalunya.
 8. Frederic G. Arañz, Ariel 500 cc., Moto Club de Catalunya.
 9. Joaquim Carrasco, Royal Enf.

NEUMATICS
A MES BON PREU QUE NINGU
SERVICE STATION, S. A.
Aragó, 270 i 272 - Telèfon 11550

- 35 c. c., Moto Club de Catalunya.
10. J. M. C., Harley D. 500 cc., Moto Club de Catalunya.
11. Agamenon, A. J. S. 350 c. c., Penya Terramar.
12. F. G. V., Velocette 350 c. c., Moto Club de Catalunya.
13. Pau Atserà, A. J. S. 500 c. c., Moto Club de Catalunya.
14. G. V. V., Velocette 350 c. c., Moto Club d'Aragó.
15. F. G. V., Velocette 350 c. c., Moto Club d'Aragó.
16. F. G. V., Velocette 350 c. c., Moto Club d'Aragó.
17. Josep Castelló, Norton 500 c. c., Penya Terramar.
18. Artur Bou, Dunell 500 c. c., Motorista Club Barcelona.
19. Porthos, Rudge 500 c. c., Moto Club de Catalunya.
20. Francesc Bergadà, Dunell 250 c. c., Motorista Club Barcelona.
21. Touran, Velocette 350 c. c., Moto Club d'Espanya.

Si els vostres frens funcionen amb exactitud, us podeu llançar a grans velocitats, sense cap perill. Audiui al "Freinometre" de "Peninsular-Auto"

22. Josep Fabregat, F. N. 350 c. c., Moto Club de Catalunya.
23. Manuel Ruiz, Ariel 500 c. c., Moto Club d'Aragó.
24. Lluís Aspa, Dunell 500 c. c., Motorista Club Barcelona.
25. Francesc A. Yun, Brough 750 c. c., Moto Club de Catalunya.
26. Feu, Velocette 350 c. c., Moto Club d'Espanya.
27. Ricard Berna, Harley Da. 750 c. c., Moto Club d'Aragó.
28. Francesc Martí, F. N. 500 c. c., Moto Club de Catalunya.
29. Joan Pinyol, Douglas 500 c. c., Moto Club de Catalunya.
30. Emili Tintorer, Dunell 350 cc., Moto Club de Catalunya.
31. Francesc Redon, B. S. A. 500 c. c., Motorista Club Barcelona.
32. Antoni Solano, B. S. A. 250 cc., Motorista Club Barcelona.
33. Taloner, New Imperial 250 c. c., Penya Terramar.
34. Alfred Virgili, A. J. S. 500 cc., Motorista Club Barcelona.
35. Alfred Cantenya, Motosacoche 750 c. c.

CICLISME

Gran Premi Catalunya - Wolber

Aquesta carrera que per al dia 7 de l'actual mes de juny organitza la Unió Ciclista Sagrera - Sant Andreu, promet ésser molt disputada pels valuosos premis que consten a la llista, com així mateix per la valua dels inscrits rebuts fins ara.

Una notícia que serà rebuda amb satisfacció pels participants a la dita carrera, és el donatiu per la casa Wolber per mediació del seu representant a Barcelona, i que consisteix en sis tubulars de tan coneguda marca.

El recorregut de la carrera és el següent: Sant Andreu, Montcada, Mollet, Sant Fost, Vilanova de la Roca, Coll de Cera, Alella, Masnou, Vilassar de Mar, Cabrera de Mar, Coll de Parpers, La Roca, Vilanova de la Roca.

AUTOMOBILS

36. Antoni Martí, Mathis 1.100 c. c., Moto Club de Catalunya.
37. Miquel Soler, X. X. 2.500 c. c., Moto Club de Catalunya.
38. Siscu, Lancia 2.500 c. c., Penya Terramar.
39. Enric Perelló, Amilcar 1.100 cc., Moto Club de Catalunya.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometre" de Peninsular-Auto

40. Zig-Zag, Austin, 750 c. c.
41. Ramon Lluís, Stoever 2.500 cc., Moto Club de Catalunya.
42. Andreu Ferrer, Stoever 2.500 c. c., Moto Club de Catalunya.
43. Manuel Medir, Ford 2.750 c. c., Moto Club de Catalunya.
44. Aciscle Casanoves, Amilcar 1.200 c. c., Moto Club de Catalunya.
45. Claudi Planas, X. X. 2.500 c. c., Moto Club de Catalunya.
46. Oscar Stahl, Austin 750 c. c., Moto Club de Catalunya.
47. Antoni Renom, Amilcar 1.200 c. c., Moto Club de Catalunya.

xafarderies
per hora

L'altre dia l'Aguilar (don Mariano) deia a una penya d'amics, que estava tan entusiasmat amb les coses de Catalunya que per tal de poder pronunciar ben aviat "setze jutges", s'havia comprat una gramàtica d'En Fabra i matriculat a una de les classes de català que dona aquest il·lustre mestre.

No podem donar-ho com a cosa certa, però ens han assegurat que En Moreno, seguint la ruta del seu professor l'ex-afoderado gerenc, és molt probable que dintre poc en lloc d'ofereir automòbils als seus clients els ensenyarà un catàleg de tauletes de nit, armaris, calaixeres, etc.

En Cusi se'n va a París. Això no tindria res de particular si el viatge de l'ex-representant de l'"Opel" no anés tan íntimament lligat amb les coses del motor. Sembla que el motiu d'aquest desplaçament és per tal de vendre als francesos la patent d'un aparell de nova invenció que—segons ell diu—revolucionarà el mercat automobilitat. Desitgem que els seus vaticinis siguin confirmats ben aviat.

Per tal de conduir, durant la prova de turisme que el dia 4 comença a córrer el Moto Club de Catalunya, la camioneta escombra, està fent grans preparatius en "Ciscu" Casanoves. Disposat com sempre està el gran "Ciscu" a ésser útil a la gent del motor, el creiem capaç d'intentar endur-se'n en aquest viatge un equip de "freinometre", perquè els participants no s'hagin de preocupar pels frens de llurs vehicles.

El president de la Cambra de l'Automòbil ha tornat de Madrid ja fa dies. Però el senyor Guanyabens encara no ha dit—que nosaltres sapiguem—quin ha estat el resultat de les seves gestions. Hem dit repetides vegades que per la nostra part teníem la seguretat de l'èxit del flamant president, però ens comença a escamar un xic aquest silenci... I d'allò de la supressió de l'er en el pagament de duanes, què?

Els acumuladors DININ
són els més potents i de més durada
per a tota mena d'automòbils
Agent exclusiu Ag. i Lla:
E. Llorens, 11, Tallorca, T. 77578
Gran taller elèctric

d'etapa, però... som de la pinia que caldrà tenir per norma respectar les que d'una manera tan formidablement desinteressada i esportiva es posen el costat no tan sols dels organitzadors, sinó dels corredors, seguidors i de tota persona que tingui relació amb la Volta. I ho creiem així perquè fóra realment admirable que aquest exemple fos imitat de les altres ciutats, algunes de les quals "sembla" que només s'adhereixin a la Volta per l'aspecte lucratiu, pel negoci que vuen venir.

No cal dir com veuríem amb gust que els organitzadors conservessin un final d'etapa a la noble ciutat de La Olla.

Els esportius catalans es vesteixen a LA TEXTIL CATALANA

L'holandès Van Rysse-llarge, vencedor de la París - Bordeus

La famosa carrera París - Bordeus ha estat guanyada pel corredor holandès, el qual ha invertit en el recorregut, 499 quilòmetres i 18 hores 18 minuts 20 segons.

Immediatament després han entrat Gysels, amb 18 hores 19 minuts 31 s., i Bonduel, amb 18 h. 20 m. 53 s.

P. A. M.

MUSIVOX

Aparell americà de 6 llàmpares
975 ptes.

V. Vó Vida i Balasch
Corts Catalanes, núm. 602
(davant Universitat)

informació del cinema

Compreu-vos un marit Val un milió de dòlars

Es quasi segur que si un lector tinc veritablement afició al cinema, aquest haurà vist "Ben-Hur", la gran producció de Fred Niblo, que interpreta Ramon Novarro, i que recordaran el majestuós Mesala, de baronívola figura i rostre d'escultura grega.

Si tan sols trobo un lector que recordi el protagonista de Mesala, el famós Francis X. Bushman, escriu per a ell. Naturalment que restaria emocionada si els lectors fossin més d'un, però cal que no tinguen pretensions, ja que ha arribat definitivament l'època triomfant del feminisme.

Francis X. Bushman era tingut en la colònia cinematogràfica de Hollywood com un home seriós. Serios a la seva manera, perquè malgrat d'haver guanyat alguns milions de dòlars havia sabut viure esplèndidament malbaratant-se i devent diners a tothom. Aquest actor, que en els primers anys cinematogràfics era una de les figures més estimades de la pantalla, idòl adorat per milers de dones més o menys estúpides, ha estat casat i divorciat ignorem si dues o tres vegades, i té fills que el fan semblar vell. Com que els actors no volen ésser-ho mal, Bushman s'ho ha arranjat de manera que ningú no parli dels seus rebrotis i continuar la seva tasca d'home adorat i adorable de la colònia.

Bushman, però, actualment està arruïnat, completament arruïnat. No té contractes, ni té diners, i el que és infinitament pitjor, no troba qui li hi ni un sol dòlar. Un home, però, amb la seva figura i el seu tipus, i a més amb la seva anomenada de conquistador i de "Don Joan", té molt de camp per córrer per fer un negoci, però Bushman s'ha trobat que entre les dones "estels" riques de Hollywood no pot fer-ho, i ha determinat anunciar-se d'aquesta manera:

"Ha fet fotografies volat de dones amb plets de bitllets a les mans, agenollades, suplicants, ell desdenyós, amb esperit de triar encara. Això ha anat acompanyat de les següents manifestacions a la premsa de tot Nord-Amèrica: "Es desitja una dona que vulgui casar-se, que estigui en disposició d'ésser popular, i aboni com a mínim un milió de dòlars al futur marit. Serà millor que la pretendenta sigui popular ja."

Francis Bushman ha dit també que "ell era un dels Grans Amorsos del cinema i que considera que encara demana poc. Ell farà a la dona que vulgui pagar-se amb un milió de dòlars el gust de tenir-lo per marit, el gran favor d'accedir. Cal, però, que les pretendentes facin les seves proposicions, ell triarà la més millor i convingui, i naturalment, si és possible, que totes les que es presentin siguin joves i boniques, així li costarà menys de fer-les."

¿Qui ho havia de dir a les pobres enamorades platòniques de Bushman que aquell home de tan bona figura, que aquell idòl, aquell ésser perfecte de tantes escenes amoroses, acabaria venent-se per un milió de dòlars — almenys —

trencant així tots els cors que sospiraven per ell.

Cal comptar que aquest actor avui té a lmenys els seus cinquanta-cin anys, i artísticament està caducat. Si s'hi afegeix l'arruïnat en plena joventut, Francis Bushman hauria demanat a lmenys una multimilionària per muller, o bé hauria cotitzat els seus petons a mil·lions de dòlars. Aquests artistes de cinema, plens de vanitat, insuperablement estúpids a força d'admirar-se ells mateixos, tenen l'esperit roï, la moral atrocinada i descendeixen per complet el que és vergonya.

"Jo he perdut la meua fortuna, i tinc molts deutes; em casaria amb la dona que volgués pagar-se realment el privilegi d'ésser la meua muller."

Heus ací el que són els idòls del cinema. Si volgués fer un negoci i tingues una miqueta de vergonya, posant-ho a mans d'algun agent matrimonial, ni la dona ni ell quedarien moralment tan humiliats com d'aquesta manera. Tan sols l'actitud de Bushman resulta ja tan insolent, tan insuportable i petulant, que valdria la pena que cap dona es molestés a oferir-li ni un dòlar. Ell ha llançat a tot el món la seva proposta, s'ha fet fotografies de propaganda, i espera pacientment, voltat de creditors, que una milionària tan immoral com ell es permeti el luxe de tenir un home vell, estúpid i vanitos, sense dignitat ni honorabilitat, per marit.

Les ex-mulieres de Francis Bushman, les que es casaren amb ell perquè ell els va anar al darrera, les que el varen estimar i ésser estimades (si és possible que un home així sigui capaç de cap afecte), ara riuran ben a gust en pensar que pot trobar-se una dona prou boja que pagui per tan poca cosa tant de preu, quan elles encara varen permetre's el luxe de malversar-li els dòlars al Gran Amorós del cinema, que en plena decadència creu que el seu nom de marit pot valer almenys "Un milió de dòlars".

Les lectores que trobin la proposició acceptable i vulguin introduir-se a Hollywood ja ho saben...

ARICIA BRUN

D'ALTRA COSA
NO ES PARLA
A BARCELONA

Dràcula

és la pel·lícula
de l'emoció

Voleu-la AVUI a l'elegant

Cinema
Urquinaona

TIVOLI
AVUI
L'EXIT DEL DIA!
La pel·lícula lírica

AL COMPAS DE 3/4
Exclusiva FEBRER I BLAY
D'esser Film, dessen Rolle Musik Wiener und deutschen Ursprungs ist
wird demnächst Sprache gesprochen (TWEI HEIZEN IM 3/4 TACT!)

¡S'estan esgotant les localitats!
Serviu-vos encarregar-les tot seguit per telèfon (títol 14252) a la taquilla del TIVOLI sense recarregar.

parlem-ne

... que Hedda Hopper i Constante Bennett i Jean Harlow i Lilyan Tashman estan una miqueta enrabades perquè es fan la competència en el terreny de l'elegància en el vestir. Lilyan està a punt de perdre el ceptre de reina de l'elegància i Connie el de princesa. En terra de democràtes és on hi ha més latent l'esperit dels ceptres...

... que el gran actor Georges Arliss ha fet una creació magnífica en la pel·lícula de la Warner Brothers, "El milionari". Treballa aquest actor amb David Manners, Avalyn Knapp, James Cagney, Noah Beery i Ivan Simpson.

... que Edward G. Robinson diu que no troba amb qui casar-se i va dir l'altre dia en plena festa al Malair: "Donau-me una dona amb qui casar-me i jo posaré tot el demés". Cree que tothom troba massa fort voler-se casar amb una dona que tingui un milió...

... que Ann May Wong, la genitriu actriu xinesa no pensa tornar a

CAPITOL i KURSAAL

Avui, dilluns, estrena de

Noches de Nueva York

per NORMA TALMADGE
LLUIS ALONSO i LILYAN TASHMAN
basada en l'obra "Tin Pan Alley"

i de

Ella se va a la guerra

per ELEONOR BOARDMAN
Un vell tema vist d'una nova manera
Produccions de ELS ARTISTES ASSOCIATS

Europa, per ara, i deixar Hollywood. No anirà ni a Anglaterra, ni a Alemanya, ni a França: es quedarà als Estats Units...

... que Glòria Swanson havia de fer companyia amb Bébé Daniels i Marion Davies en el negoci de perfumaria que aquestes han emprès. Però després de treballar amb Ben Lyon — el marit de Bébé — aquesta temorencia que l'antiga promesa del seu marit el conquistés de bell nou, prohibí a Ben que contestés les reclamacions telefòniques de Glòria, la qual s'ha enutjat i ara no vol ésser socia... i per això Joan Crawford serà el tercer membre de la societat comercial.

... que la Greta Garbo farà els darrers tres films que la retenen amb la Metro Goldwyn, segons contracte, i deixarà el cinema.

... que Robert Montgomery és el director d'una sèrie d'excursions aèries que fa amb tots els amics que tenen avió.

... que Bébé Daniels farà vuit pel·lícules més per la Warner Brothers, i després pensa treballar pel seu compte. Hom creu que Ben Lyon serà sempre el seu galan jove.

... que si a Hollywood hom tremola en pensar de perdre Greta Garbo, cal que es fixin en l'altra Greta que ha sortit de Suècia mateix: Eivor Nordstrom, d'una bellesa estranya, que s'assembla molt a la Greta Garbo.

... que Lew Ayres, després de discurrir molt amb els de la Universal, s'ha sortit amb la seva, i de sis-cents dòlars setmanals de sou, ara en guanyarà 2.500...

... que recentment, en una festa, Carman Barnes, la nova estel va abassegar materialment una conegutíssima actriu que fa papers de

tít. La vamp portava a la cintura un ram d'orquidees, i en sortir del tocador, topà altre cop amb Carman, la qual li va dir: "Ah, com adoro jo les orquidees: jo en voldria dur sempre, però sóc massa jove". Ha estat molt comentada la malícia "ingènua" de Carman Barnes.

... que aquesta Carman Barnes ha escrit dues novel·les. Compta amb gran popularitat a Hollywood entre els literats i cinematògrafs. L'editora que ha adquirit la seva darrera obra, "Shool Girl", l'ha elegida per protagonista de l'heroïna.

... que Genevieve Tobin "no vol més intervius, perquè les coses que pregunten els reporters, són en la seva majoria ridícules i comprometen les estrelles, fent-les semblar imbecils..."

... que hom ha descobert que a Greta Garbo li agraden molt les pomes i riu com una nena quan les veu vermelletes i sanes. També es comenta que quan parla, té una al-

tra veu que quan actua. Els seus directors moltes vegades, quan li parlen fora del "set", no l'entenen de tan baixet com enraona. Ella, diuen els tècnics de sons, pot donar quatre tons més baixos que les altres persones, i en algunes escenes de la seva darrera pel·lícula, la modulació d'una paraula de Greta ha donat dotze diafragmes de sons diferents.

... que Rut Chatterton ha tornat de Nova York, on ha passat les vacances. La Paramount li pensa renovar el contracte per quatre pel·lícules més. La Warner Brothers està esperant la primera ocasió per adquirir la signatura de la tràgica Ruth.

Majestic Hotel
I RESTAURANT

Coberts a preu fix i a la carta
Orquestra - Salons especials
Bodes, banquets i festes
Coberts des de 20 ptes.
tot comprès

FANTASIO

VEGEU A

Mary Glory

("La Janet Gaynor de França")

amb Ivan Petrovich en

El Rey de París

film parlat en francès, amb títols en espanyol
Intriga, emoció, "toilettes", refinament parisenc
PROGRAMA GAUMONT

T. S. F.

Per la llibertat de la
ràdiodifusió catalana

Els diputats de la Generalitat començaran aviat a reunir-se per preparar la tasca d'elaboració de l'Estatut de Catalunya que ha d'ésser refrendat a les Corts Constituents de Madrid, d'on cal esperar que sortirà estructurada la República federal espanyola.

Cal esperar que els nostres anhels de veure la ràdiodifusió catalana lliure es veuran satisfets. Sabem que els homes de Catalunya més entesos en ràdiodifusió estan treballant per informar degudament aquests diputats, que necessiten, és clar, l'assessoria

ment dels tècnics en matèries d'un ordre com el de la ràdiodifusió.

Defensem el dret de Catalunya a tenir una ràdiodifusió pròpia, sense intervenció d'elements que no siguin autòctons. El servei de la ràdiodifusió catalana ha d'ésser organitzat, explotat i administrat per catalans, sota el control del Govern de la Generalitat, que en podrà respondre en l'ordre polític, davant del Poder representat pel President de la República federal espanyola. Reclamem aquest dret, no podem passar per menys.

La ràdiodifusió catalana l'hem de tenir nosaltres. Els homes que, fins avui l'han explotada han de deixar-la, i poden dedicar les seves activitats a explotar l'espanyola, si els sembla, i si els deixen, que ja no és tan fàcil com això, perquè els coneixen prou.

Cal que els diputats de la Generalitat de Catalunya prestin atenció a aquest important problema d'ordre polític, social i cultural, que de cap manera poden negligir.

EL EXPRESS AZUL

passarà AVUI per la pantalla del

Saló Catalunya

a les deu de la nit

Viatge tràgic, que podeu realitzar-lo còmicament i sense cap risc, només amb prendre bitllet a la taquilla

Film rus amb interpres asiàtics, autèntics

Selecció "Filmófono"

distribuïda per FEBRER I BLAY

Públic i crítica o afirmen:
No s'ha conegut un actor com

Emil Jannings

No s'havia vist una creació del colós de la pantalla com
LA ULTIMA ORDEN

Escolleu l'acompanyament musical de la gran orquestra dirigida pel mestre Blai Net

Catalunya i la Confederació Nacional del Treball

El que pensa de l'Estatut català un element destacat de la C. N. T.

Sense compartir, naturalment, molts dels punts de vista de Joan Peiró —membre destacat i vell militant de la C. N. T.— ens plau donar, a títol d'informació i d'imparcialitat, les següents declaracions que, enfront de l'Estatut de Catalunya, ha fet el nostre col·laborador senyor Conel.

Desaparegut l'obstacle principal que impedia d'una manera tan absoluta tot intent reivindicatiu de la personalitat de Catalunya, el poble català intenta recobrar novament les llibertats que li foren arrabassades pel centralisme borbònic en el decret de Nova Planta.

Catalunya, que se sent en aquests moments profundament lliure, està ben segura que trobarà en el si de les futures Corts Constituents, organismes representatius de la veritable voluntat nacional, la cordialitat i la comprensió necessàries que permetran discutir noblement i serenament l'Estatut que els diputats de la Generalitat de Catalunya començaran a confeccionar dintre pocs dies.

Es de creure que el contingut de l'Estatut català satisfarà plenament els anhels i els desigs de totes les classes socials de la terra. Esperem que tots els catalans, fent-se càrrec de la transcendència patriòtica del moment, deixant de banda partidismes i diferències doctrinàries, contribuïran, amb llur col·laboració els uns i amb llur adhesió personal els altres, a la gran victòria que premiarà l'esforç d'un poble que ha sabut lluitar amb fermesa i voluntat.

Davant aquest període històric, hem trobat interessant fer conèixer al gran públic català —en el terreny de la informació i per tal que els nostres lectors puguin formar-se una idea concreta i ampla de tots els matissos de l'activitat social davant els greus problemes d'aquest moment— l'opinió d'un dels homes més destacats de l'extremisme socialista: Joan Peiró.

Personalment no coneixem el líder del sindicalisme militant; el coneixem solament a través dels seus articles i, sobretot, per un llibre que publicà recentment: "Idees sobre el sindicalisme i l'anarquisme".

Amb una amabilitat i una deferència remarcables —que agraïm sincerament— Joan Peiró s'ha prestat cordialment al nostre intercanvi de parer.

—Esteu satisfet del canvi operat en el règim polític espanyol?

—El hom té en compte les meves idees, el canvi operat en el règim polític d'Espanya no em pot satisfer. Per l'experiència històrica, sé bé prou que la República burgesa, per avançada que sigui, ha de deixar intangibles tots els caires dels problemes fonamentals que interessen al proletariat. En aguardar la República des del punt de vista del proletariat conscient del seu paper social, qualvevol dirà que els símptomes del que promet ésser el nou règim polític, són poc encoratjadors. Per això, i molt més que podria dir-vos, no pot satisfer-me l'adveniment de la República. Però com jo, després d'anarquista, sóc també ciutadà, confesso que m'ha plagut l'enderrocament de la monarquia borbònica. Ha de plaure'm perquè hem estat els anarquistes i sindicalistes els qui més greuges i infamies sense nom haguérem de suportar del règim enderrocat, i encara ha de plaure'm més perquè, després de tot, és prou sabut que jo em compto entre els homes de la Confederació que més han lluitat i sofert en la croada contra la monarquia. Noteu, doncs, que una cosa és plaure i una altra satisfer.

—Quines impressions vau treure de l'Assemblea de la C. N. T. celebrada recentment a Madrid?

—La impressió que jo vaig treure de la que vós anomenau Assemblea de la C. N. T. recentment celebrada a Madrid, és altament satisfactòria. Puc dir-vos que el sentit de ponderació i d'intel·ligència que regnà en aquell Ple Nacional, obrí el meu cor a les més grans esperances. D'ençà d'aquell Ple, tinc la ferma creença que ha arribat l'hora, per a la C. N. T., de demostrar amb fets la seva eficàcia operant sobre el conjunt de la vida polític-social d'Espanya.

—Aquella famosa declaració unitarista condensava el veritable esperit de l'Assemblea?

—Aquella declaració que vós qualifiqueu de famosa, ha estat tan erròniament com tendenciosament interpretada. Aquella declaració, que respongué al veritable sentit unitarista del Ple, no té res d'unitarista. Té molt d'antiseptisme, i crec que té suficient bon sentit per a no confondre el separatisme amb el federalisme. I el Ple Nacional de Madrid, quant a l'estructura política-jurídica d'Espanya, es pronuncia com a mínim pel sistema federal. "Per als treballadors —diu la declaració— no hi ha regions ni patries. Hi ha homes, hi ha ger-

mans. Hi ha humanitat. Dintre de la humanitat, hi ha, si necessitat, ètniques, amb els seus costums i la seva idiosincràsia. Això, que està en la pròpia naturalesa dels homes, ha d'ésser respectat "dintre del sistema" federalista que ha començat (?) a Espanya, arribarà a Europa, i abraçarà tota la Humanitat." Però això, més que separar, uneix; més que disgregar, afixa. Crec que ja n'hi ha prou per a rebutjar aquesta falsa acusació d'unitarisme, i no seré jo qui insisteixi massa a esvaïr una confusió interessada.

—Vós, com a delegat de la regió més important de la C. N. T., vau intervenir en la seva redacció?

—Ja he dit que la declaració fou adoptada per unanimitat, i us advertixo que jo no vaig als "comitès" i assemblees en qualitat de "convivido de pedra". Vull dir que la meua intervenció, com a delegat de Catalunya, va ésser molt decisiva sobre el Ple. Us asseguro que jo vaig influir molt a què el Ple acordés fer la, per a vós, famosa declaració. I és que jo, com els delegats de totes les regions, he treballat molt per l'enderrocament de la monarquia, i no puc consentir que, per la irreflexió dels qui no interpreten el sentiment del poble català, es vegi Espanya enfonsada en una guerra civil, que posaria en perill el nou règim, aquest mínim de llibertats conquerit per l'esforç de tots els espanyols. I jo no us diu aquest boicot que una bona part d'Espanya ha declarat als productes catalans? Si nosaltres preveïem que el desvari separatista havia de portar-nos aquest boicot, gno érem els catalans, precisament, els qui més interessats haviem d'ésser en què es formulés una declaració contrària al separatisme, tant més quan aquesta declaració significava per a nosaltres la defensa dels interessos del proletariat de Catalunya?

—Quina actitud adoptarà l'organització sindical davant un sentiment netament federalista espanyol?

—Els anarquistes i sindicalistes som els federalistes per excel·lència, i ja he dit abans que el Ple Nacional de Madrid es pronuncia com a mínim per l'estructuració netament federal de l'Espanya que, a més, té d'abril. Demés, la posició definitiva de la C. N. T. es formularà en el seu Congrés Nacional extraordinari que començarà el dia 20 de juny vinent. No crec que aquest Congrés rectifiqui res del Ple de Madrid.

—En el cas concret de Catalunya, la C. N. T. voldria intervenir indirectament en la redacció de l'Estatut?

—En el cas concret de Catalunya, la C. N. T. no interdirà de cap manera —almenys el meu parer és que no ha d'intervenir-hi— en la redacció de l'Estatut. Això és feina dels homes designats per a fer-la. La C. N. T. té una missió a complir: impulsar una revolució que encara no s'ha fet i pressionar perquè el nou règim sigui el màxim d'avencat possible. I la missió més concreta, encara, és aprofitar les possibilitats que ofereixi el nou règim per a preparar la mentalitat obrera i les organitzacions sindicals amb miras a la revolució social, car tot l'altre és aigua de borraies.

—Quan arribi al plebiscit anunciat, quina actitud prendrà l'organització sindical?

—Es ben comprensible quina serà l'actitud de l'organització sindical, quan s'arribi al plebiscit anunciat: no pot ésser d'altra, oficialment i oficialment, que l'abstenció. Però l'abstenció absoluta, ara. Els components de les organitzacions sindicals, individualment, faran el que llurs consciències els dictin.

—Quines relacions manté i mantindrà amb els partits republicans espanyols?

—La C. N. T. no té perquè mantenir cap mena de relacions amb els partits polítics, sigui la que sigui la seva etiqueta. Al meu entendre, en els moments prerrevolucionaris hom podria justificar el manteniment de relacions entre la C. N. T. i els partits republicans i socialistes. Després d'implantada la República a Espanya, republicans i socialistes han d'ésser més que mai enemics declarats del que és i representa la C. N. T. Aquesta té ja avui suficients motius per alçar-se contra la República i contra els republicans i socialistes, mentre que aquests hauran de defensar un règim que no reconeix cap dret fonamental a les classes treballadores. I no cal que us digui que les meves paraules responen a un concepte general i a un punt de mira col·lectiu, car hi ha republicans i socialistes que, en el terreny personal, són ben dignes que hom hi mantingui les més cordials relacions d'ametnat particular.

—Actuarà separatament o conjuntament amb els altres partits extremitats, comunistes principalment?

—Amb els comunistes, cap classe d'actuació conjunta. Entre ells i nosaltres no hi ha res de comú, ni en l'ordre moral ni en el de les idees. És probable que el pròxim Congrés Nacional extraordinari carí un abim definitiu entre ells i nosaltres. Si això succeeix, la resolució que es prengui dirà molt més del que jo podria dir-vos en aquests moments.

Permeteu-me, amic Peiró, que tracti d'aclarir un punt de les vostres interessants declaracions.

Crec conèixer molt bé què és separatisme i què és federalisme. Vós sabeu tan bé com jo que Catalunya s'ha estat separatista ho ha estat davant el règim que s'acaba d'enderrocar; mai no ho ha estat en el sentit de separació, de disgregació. Per boca de l'home que actualment ostenta tan justament la presidència de Catalunya, ha estat repetidament negat el vell tòpic de "separatisme català", que van inventar els Borbons opressors.

Avui Catalunya, que com havem dit al començament, se sent profundament ibèrica, espera pacientment el naixement de l'Estat Federal Espanyol, que ha de donar satisfacció a les seves justes i raonades demandes de llibertat.

JOSEP CONEL

BELGICA I CATALUNYA

Paraules de comiat de Max Deauville

Max Deauville i la seva muller han estat durant uns dies hostes del President, és a dir, de Catalunya. Max Deauville ha vist representada a casa nostra una obra seva i hominada: la seva pàtria. Ha seguit la terra nostra: Prades, Montserrat, Santa Cristina i Sitges. Ha vist, doncs, el color i ha sentit la sabor de Catalunya. Ha pogut contemplar la vivacitat de les Rambles i l'espectacle de la ciutat des de Montjuïc. Però ha conegut, sobretot, la fervor del nostre poble pel President Macià. Era això que feia entendre la veu de Max Deauville, en pujar al tren que l'allunyava de Catalunya.

—Coneguérem Francesc Macià en l'exili i ara l'hem vist President de Catalunya. Però us podem dir que és ben bé el mateix. En el seu hotel de Brussel·les, Francesc Macià ja era President de Catalunya. Per la seva que ens desvetllava aleshores no fava sorpren la veneració mística que li té Catalunya, la confiança cega amb què es posa a les seves mans, la diallitat commovedora amb què es disposa a se-

guir-lo. L'aplec de Montpèrès ens oferí un espectacle de devoció popular que no oblidarem mai. Una encoïda lligada a la del vostre paisatge, tan obert i tan clar!

—El vostre poble ens ha semblat alhora dolç i viril. Les vostres cançons populars ens han revelat també aquest caràcter. Transpuen una melangia tota espiritual que no exclou el coratge. El coratge d'un poble que vol, a desgrat de tot, la seva llibertat. Crec, perquè té aquesta fusió de tendresa i de força, que "La Santa Espina" pot ésser ben bé el vostre himne nacional.

—He vist des de Montjuïc la vostra ciutat vivacíssima. M'ha fet pena el contrast del castell —diguem-ne medieval— amb la vostra ciutat, tota moderna. Cal que els jardins prenguin una bella embranzida i arribin al cim. Serà aleshores que farà de bon portar a terme un projecte que hem arribat amb el vostre i el nostre Gassol. Es tracta de fer a Montjuïc una rèplica del monument a Ferrer que tenim a Brussel·les, un dels millors monuments del món. L'amistat germanívola de Belçica i Catalunya, que té arrels tan profundes, tindrà en endavant aquest lligam més visible.

—La festa a honor de Belçica no va pas ésser un acte de cortesia a nosaltres i al nostre país. Va ésser el text de fer-nos veure de la vostra "fidus" i la gratitud del nostre poble. Vam veure-hi també la seva vibració. Deixeu-me dir que els vostres actors podrien passar ben bé la frontera. La interpretació de "Era un home", va semblar-me simplement perfecta.

—No vull anar-me'n sense abraçar així públicament Ventura Gassol. Ens ha fet il·lusió de veure de la vora el triomf del seu lèixime, de la seva oratòria imatjada i recent dant el poble. La seva efusió que tots coneixem ha deixat a Belçica una bona estela de records i d'afectes.

—Una darrera paraula de comiat? Ens en anem feliços de veure acomplir el vostre ideal i d'haver tingut entre nosaltres els homes que us han portat el triomf. A Belçica o aquí dem a tots els catalans: a reveure!

M. F.

Oportunitat única

Es ven finca urbana a tota altura, nova construcció. Llogada en la seva totalitat. Xamfrà Via Laietana. Renda el 7 per 100 net. Impenllorable ocasió per a col·locar capital i renda. Escriure a n.º 1352 R. Vergara número 11. Anuncis.

Homenatge a Sunyol

En ocasió del primer aniversari de LA RAMBLA, la gent de la casa varem pensar d'oferir a l'estimat J. Sunyol i Garriga un íntim homenatge de la nostra cordial amistat. Fou en una fulla de "couché", àgilment il·lustrada pels nostres dibuixants —Castany, Helios Gómez, Bas Bofill, Quelus i Opiso—, la signatura de tots els que hem col·laborat a LA RAMBLA en aquesta primera anyada. I, com un honor concedit gentilmente, la signatura del President de la Generalitat de Catalunya, don Francesc Macià, i la de Lluís Nicolau d'Oliver, ministre d'Economia —col·laboradors també del nostre periòdic.

Heus aquí un facsimil de l'estampa dedicada a Sunyol i una llista dels signants: Francesc Macià, Nicolau d'Oliver, Companya, Aiguader, Josep Maria de Segarra, A. Rovira i Virgili, Carles Soldevila, Lluís Capdevila, Ventura Gassol, Rosa Maria Arquimbau, Carme Espinosa de los Monteros, Manuel Carrasco i Formiguera, J. M. Massip, Lluís Aymami, S. Abril, Francesc Rosell, Domènec Guansé, Teodor Busquets, S. Llopard, E. Pla, Molins i Fabregues, J. Montfort, F. Llardent, Esther Cadejan, Joan Gols, Joaquim Ventalló, A. Figa, P. Ventura i Virgili, J. Vilalta, Amadeu Santjaume, Josep M. Planes, Xavier Pinyol, Arcia, Bruna, Anna M. Martínez Sagó, J. Vila, Milla Raurell, Llorenç Gibertau, C. Sindreu, Granier-Barrera, Casasa, Joaquim Vilà, Domènec de Bellmunt, A. Vilà (Gritia), Joan Fontanet, Mateu Pou, Miquel Badia, Xavier Regàs, Francesc Madrid, P. Abellà-Masdeu.

LA VELLA GUARDIA

Declaracions de Jaume Carner a un diari madrileny francament optimistes per a Catalunya i per a Espanya

Cal situar les classes conservadores

Ens plau reproduir les següents interessants declaracions que Jaume Carner acaba de fer al diari "Ahorra", de Madrid:

"JAUME CARNER DICE QUE HABLAR DE SEPARATISMO CATALAN ES DESCONOCER EN ABSOLUTO EL PROBLEMA"

Si las Constituyentes adoptan la fórmula federalista, el problema político de Cataluña se resolverá automáticamente y para siempre (Servicio especial para "Ahorra")

El hombre

Jaume Carner tiene el ceño hoscó y la mirada penitente y resaca. La primera impresión del visitante al hallarse frente a él es algo temerosa. Impone un poco esta sensación de energía, seguridad y dominio que se desprende de su persona. Pero luego, su palabra, amable y acogedora, neutraliza por completo el aparato un poco adusto de sus maneras. Las duras facciones de su rostro se iluminan con una dulce sonrisa cordial, y el período de su sienta ganado por su simpatía. Jaume Carner es una de las figuras más destacadas en el actual panorama político de Cataluña, y por esto su visión del momento español es interesantísima.

El separatismo no existe

Nuestra primera pregunta va formulada a Carner en el nervio más sensible. Carner deniega energicamente: —El separatismo no existe. Es un fantasma, una "rea" por el desconocimiento del problema, que está planteado en términos completamente ajenos a la idea separatista. Por eso, mi confianza en la solución del caso de Cataluña es absoluta. Y creo, además, que se ha de llegar a resolver en términos de una gran cordialidad.

—Puede adelantarnos alguna cosa sobre el contenido político del Estatuto catalán? —No son para nadie un secreto las aspiraciones de Cataluña en orden al problema de su autonomía. Si las Constituyentes españolas adoptan para bien de la nación la estructura federalista, el problema político catalán queda resuelto automáticamente. Dentro de breves días ha de reunirse la Asamblea que tiene el encargo de formular el Estatuto de Cataluña. De ella formo parte y estoy seguro que va a hacer obra útil y tan viable que ha de permitir la solución de este problema secular que la Monarquía no ha podido o no ha sabido resolver.

—Y en caso de que las Constituyentes rechazasen el Estatuto, ¿qué actitud adoptarían los partidos catalanes? —No creo en la posibilidad de que sea rechazado. —¿Por qué? —Por el carácter de comprensión del señor Carner, que encarna el espíritu democrático, vacila un momento cuando nuestras preguntas abordan la cuestión social, pero, luego, responde resueltamente: —Yo creo que es un grave error, que puede tener fatales consecuencias, el empeño de hacer creer a las clases conservadas que aquí no ha ocurrido nada. Lo acaecido en España tiene una enorme trascendencia, y eso que todavía no hemos llegado ni con mucho al límite de sus fatales consecuencias. Se ha traído a no sólo un sistema político, sino todo un concepto social, y las clases conservadoras deben ser las más interesadas en facilitar caminos de legalidad a ciertas reformas so-

ciales, "sin miedo, sin temor a radicalismos", y esto, precisamente para que el cambio vaya paso a paso y sin precipitaciones. Un sistema social no puede improvisarse sin que comporte graves trastornos a la economía y a la sociedad. De la única manera que las clases conservadoras pueden oponerse a la improvisación es aborregando con serenidad y rapidez las necesarias reformas.

En España no hay comunismo

—En el Parlamento continúa diciendo el señor Carner— hay que hablar de esto. ¡Ah!, y dejando a un lado el miedo al comunismo. El comunismo es un peligro que no hay que exagerar.

El comunismo no puede arraigar en España. Choca en el férreo individualismo y con el sentido de alta independencia del hombre español. Si eso es cierto para toda la Península, lo es más aún con respecto a Cataluña. De ahí mi optimismo y confianza en una solución armónica del problema catalán y de aquellos cuyo planteamiento ha hecho posible la instauración de la República.

—¿Qué porvenir cree usted para el futuro de la República? —No faltará quien me tache de exagerado, pero tengo en ella una fe ciega. Si, como espero, todos cooperamos a su consolidación, previos que cuando la crisis mundial, cuyas consecuencias, afortunadamente, queda esperando España uno de los períodos más espléndidos y floridos de su Historia.

Subscripció a favor de la familia del capità Sancho

Pesseles.

Suma anterior...	1.692'85
Josep Arrasa...	5'
Ramon Arrasa...	2'
Daniel Estiarie, de Granja d'Escarp...	0'50
Sebastià Jover, id. id	0'50
Recapitat entre companys de la casa Castell Ribes Puig	
Salvador Ribes...	5'
Victòria Segura...	3'
Magí Boldó...	3'
Miquel Canals...	2'
Salvador Torrelles...	2'
Pere Fortià...	2'
Julia Alert...	2'
Antoni Celma...	1'
Joan Sánchez...	1'
Recapitat a la Joventut Republicana de Torelló	
Jut. Republicana...	2'30
Joan Casacoberla...	0'50
Carme Morral...	0'50
Lluís Casacoberla...	0'50
Ramon Peix...	1'
August Vergés...	1'
Lluís Galobardes...	0'50
Josep Peix...	0'45
Ramon Juban...	1'
R. Soler...	0'50
P. Sau...	0'50
F. Solanich...	0'50
Ramon Cudi...	0'50
Vicenç Catodà...	0'50
Joan Serra...	1'
Josep Juvinyà...	0'50
Joan Tor...	0'50
Josep Codolosa...	0'50
Jacint Reixach...	0'50
Josep Nadando...	0'50
Joan Valls...	1'
Adrià Treserra...	0'25
Pere Planes...	0'25
Josep Serrat...	0'50
Joan Solanich...	1'
Josep Codina...	1'
Pere Canudas...	0'50
Sebastià Cavaller...	1'
Vicenç Linares...	0'50
X. ...	0'50
X. ...	0'50
X. ...	0'50
G. Santanachs...	0'50
R. Guri...	0'50
Hermínia Carreres...	0'25
Maria Carreres...	0'25
Feliu Coll...	0'50
F. Cardús...	0'50
Ramon Caselles...	0'25
J. Castells...	0'25
Uns republicans...	1'
Jaume Ruches...	0'50
Lluís Font...	0'50
J. S. ...	2'50
J. S. C. ...	1'
J. Paladrius...	0'50
J. Rauré...	2'50
J. Romeu...	0'50
J. Gutiérrez Dardalla...	1'
J. Villegas...	0'50
L. Rossinyol...	2'
D. V. ...	0'50
J. Gest...	0'50
Suma que segueix...	1.759'50

Subscripció per a les víctimes oblidades

Recapita de la Joventut Republicana de Torelló

Joventut Republicana, 2'30	
Pesseles; Carme Morral, 0'50;	
Joan Casacoberla, 0'50; Lluís	
Casacoberla, 0'50; August Ver-	
gés, 1'; Ramon Peix, 1'; Lluís	
Galobardes, 0'50; Ramon Ju-	
bau, 1'; Josep Peix, 0'40; R. So-	
ler, 0'50; P. Sau, 0'50; F. So-	
lanich, 0'50; Ramon Cudi, 0'50;	
Vicenç Catodà, 0'50; Joan Ser-	
ra, 1'; Josep Juvinyà, 0'50; Joan	
Tor, 0'50; Josep Codolosa, 0'50;	
Jacint Reixach, 0'50; Josep Na-	
dando, 0'50; Joan Valls, 1'; Pere	
Planes, 0'25; Adrià Treserra,	
0'25; Josep Serrat, 0'50;	
Solanich, 1'; Josep Codina, 1';	
Pere Canudas, 0'50; Sebastià	
Cavaller, 1'; Vicenç Linares,	
0'50; X. 0'50; X. 0'50;	
X. 0'50; C. Santanachs, 0'50;	
R. Guri, 0'50; Hermínia Carre-	
res, 0'25; Maria Carreres, 0'25;	
Feliu Coll, 0'50; F. Cardús, 0'50;	
Ramon Caselles, 0'25; J. Cas-	
tells, 0'25; Uns republicans, 1';	
Jaume Ruches, 0'50; J. R. 2'50;	
J. S. G. 1'; Lluís Font, 0'50;	
J. Paladrius, 0'50; J. Rou-	
re, 2'50; J. Romeu, 0'50; J. Gu-	
tierrez Dardalla, 1'; J. Villegas,	
0'50; L. Rossinyol, 2';	
D. V., 0'50; J. Gest, 0'50.	
Total, pesseles 37'60.	
Suma anterior...	4.965'80
Suma aquesta llista...	37'60
Suma que segueix...	5.003'40

—Aclariment.—En la llista de subscripció publicada en el número corresponent a l'última edició de LA RAMBLA, i en el detall de la recaptada de Renacimiento Bergada, de Berga, per descompt del linotipista va deixar d'ésser esmentat el primer nom, o sigui el del senyor Joaquim Serra i Huch, amb 50 pesseles. La quantitat total de pesseles 152'25 és conforme.

TALLER DE MOBLES ANDREU
— DE —
ANDREU LLAGOSTERA
MOBLES D'ESTIL, LUXE I ECONOMICS
A L'ENGROS I AL DETALL
CANUDA, 21
Telèfon 19935

FONT BERNAT
SASTRE - CUCURULLA, 2. 1. - BARCELONA